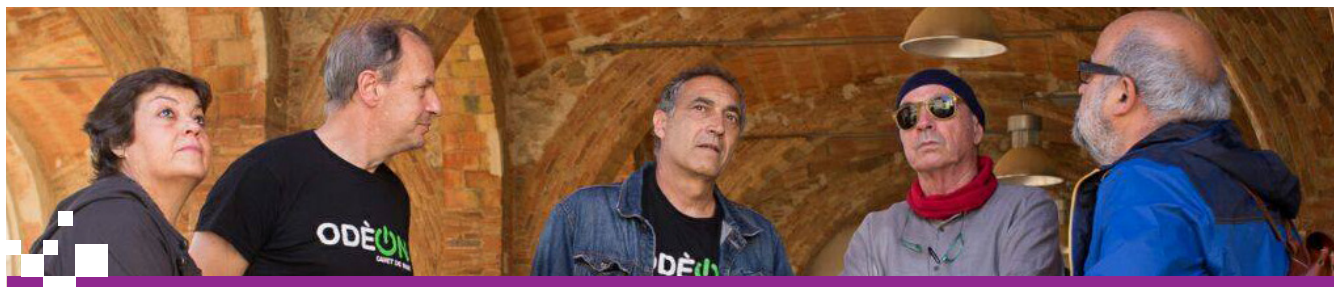

LA Q PERATIVA de l'ODEON

El full informatiu que ens posa al dia de la situació de l'ODEON

Han passat disset anys d'ençà que **Pep Parra** feia convocatòria pública a la plaça Colomer davant l'edifici de la **Cooperativa la Unió** per reivindicar la recuperació d'aquell espai per a ús cultural i pel poble de Canet.

Allà va néixer l'**Associació Cultural Plataforma Odèon** que, amb el lema **Salvem l'Odèon**, va començar a programar activitats de tot tipus per omplir de contingut un projecte que il·lusionava i que encara il·lusiona molta gent.

Al llarg d'aquests anys a Canet ha anat creixent el **teixit associatiu** i ha anat perdent els pocs edificis que podien donar resposta a les necessitats culturals.

Mentre l'associació treballava, juntament amb els consistoris de torn, per tirar endavant la compra de l'edifici de la **Cooperativa** i el seu projecte de rehabilitació, tancava el **cinema Miramar**,

s'enderrocava el **teatre Canetenca** del carrer Stma. Trinitat, **Can Pinyol** s'anava degradant i la **Pulligan** tancava portes definitivament i deixava uns edificis que

fins ara només han portat problemes. Per si això no fos poc, després de veure començar les obres de rehabilitació de l'**Odèon**, un

lamentable accident paralitzava les obres durant set anys i gairebé l'enderrocaven del tot.

Avui veiem que les coses han canviat a millor. I després de la consolidació de les runes de l'**Odèon** portades a terme durant la passada legislatura, l'actual govern municipal està a punt de començar les obres de reconstrucció de la volumetria que tenia la **Cooperativa** de l'arquitecte **Rafael Masó**, amb una inversió d'uns **cinc-cents mil euros**, amb la previsió que mentre durin les obres, es redacti el projecte executiu i es pugui dur a terme la rehabilitació definitiva de l'edifici.

És una bona notícia per Canet i ens alegrem que per fi hi hagi un equip que pugui tirar endavant el projecte. Nosaltres hi seguirem col·laborant.

L'Odèon és de tots!!!

Antoni Perez Valls
President de l'ACPO

A peu de carrer

Jordi Canalda, és el Director de la Secció d'Institut Sumsi Mora de Canet. Porta molts anys exercint de mestre a la nostra vila i coneix perfectament la seva realitat social i cultural.

És evident que Canet necessita un equipament cultural com l'Odèon

Sense cap mena de dubte, una població de quasi 15.000 habitants necessita un equipament cultural en condicions i Canet encara més, tenint en compte la destacada trajectòria cultural que ha tingut i que ha depassat les seves fronteres per convertir-se en casos concrets, en referents a nivell català i estatal. **Creus que cal tenir en compte que l'edifici té molta història i**

Jordi Canalda - Director Institut Sumsi Mora

per això ha de ser una realitat?

És un espai històric que té més d'un segle, història viva del poble del que han sorgit moltes iniciatives. De sentimentalisme res, és la vida mateixa, és història real. Considero doncs que l'Odèon ha de de ser una realitat en la seva

“L'Odèon ha de ser una realitat, per la seva pròpia història”

ubicació actual. A més, Canet és un poble que quan cal es mobilitza i la societat civil és molt activa. Una prova per exemple, és la reivindicació social per aconseguir tenir un institut. Estic convençut que la gent de la Plataforma Odèon seguirà picant pedra per un espai tan emblemàtic com l'Odèon.

La societat Civil té molta força a Canet

Jo sóc de Mataró, una ciutat gran que amb habitants no es pot comparar amb Canet, però Canet és una població amb una societat civil molt forta que quan cal va en una mateixa direcció per tal d'aconseguir un objectiu. Això és una sort i un orgull.

En temps de crisi com l'actual la cultura es fàcil de retallar diuen alguns?

Tenim crisi, és evident, però a vegades penso que alguns la utilitzen com a excusa per retallar massa. El talent cultural s'ha de preservar i potenciar perquè és una part important d'un país, al igual que l'educació, que sempre ha de complir uns mínims de qualitat. L'educació és el futur d'una societat.

L'aigua de la vida

Confesso que he passat uns dies tristos: tenia l'esperança sota mínims. I això és una malaltia molt greu, que pot portar a complicacions fatals, com és ara la desil·lusió crònica i la mort de la curiositat. Quina paradoxa, jo que sóc un ésser menut que pertany a la colla dels optimistes, engrescats, sempre juganers i entremaliats, que som l'alegria personificada, esquitxos vius i actius, passo, ara, uns anys tocats per la melangia, que va fent forat en el meu ànim i adorm les constants vitals i em fa morir de desesperança i enyor. Ja sé que no tinc cap dret a contagiari-vos, però tants anys d'abandó i soledat també acaben passant factura i com us dic, darrerament els atacs de tristesa m'havien minat l'esperança. D'aquí a cinc anys en faré cent i pensava que en compliria, com a mínim, cent més, però és clar, això no depèn de mi, sinó de vosaltres. Jo visc del vostre compromís amb la cultura. M'alimento de riures i plors, de comèdia i tragèdia, de cant, de música i dansa, de les emocions de grans i petits, del sentiment vital de pertinença a una comunitat oberta, plena d'imaginació i de projectes de futur.

La primera etapa de la meua vida va ser com un gran pessebre vivent. Amb un arquitecte, uns mestres d'obres i uns socis cooperativistes, que van treballar de valent aixecant parets i encavallades, posant finestres el·líptiques, construint un porxo de columnes on hi havia un dibuix que el Sr. Masó, l'arquitecte, va anomenar «l'aigua de la vida». I certament que en vaig veure de vida els primers anys. Grups corals, teatre, cinema, fins i tot *dominusvobiscum* quan va ser església.

I gent que venia a comprar a baix a la botiga i públic que venia a gaudir de tot tipus d'espectacles. Les veus, les notes musicals, el dring dels gots i el baf de les tertúlies que arreglaven el món, eren la meua vida. Després van venir dies tristos, però no tant com els d'ara. El local estava buit, però encara tenia parets i sostre. Va ser una època de dormir sota l'ombra de les terranyines. I de cop, tots aquells jo-

ves cooperativistes del Canyer fent rebrotar la vida cultural, arrossegant més i més jovent i acollint uns Comediants embalats i tots plegats fent brollar de nou l'aigua de la vida, escampant per la comarca l'energia i l'esperança a través de l'esclat de la cultura. Llavors va ser quan no vaig poder aguantar-me i encara que sóc invisible, us vaig escriure, perquè sabéssiu com n'estava de content.

“Parlant amb vosaltres m'he tornat a animar i m'ha pujat de nou l'autoestima i l'esperança”

Estimat tu: Voldria explicar-te que fins ara estava sol, trist i avorrit aquí dins de la sala Odèon, però des de fa uns quants mesets hi ha molta animació per aquí, hi ha un bullit de mil dimonis. Una sargantana ha sentit dir que pensen engegare-ho el dia de cap d'Any a la nit, a dos quarts de dotze, just abans que toquin les dotze campanades, i diu que faran una gran festa d'estrena de la nova Sala Odèon juntament amb l'any 1978. Ja ens veurem, doncs, a la Sala Odèon per la Revetlla de Cap d'Any. També es diu que aquesta festa l'animaran els Co-

mediants i sembla que l'entrada serà barata i hi haurà mil meravelles. Us voldria explicar moltes més coses, parlar-vos de les nits de lluna plena, dels colors del nostre mar... Però deixem-ho per un altre dia. Un petó ben rodó i bufó. El Follet de la Sala Odèon. Ah! Quina època daurada; que si creacions d'espectacles, que si concerts de rock, cançó i jazz, que si teatre del de l'Espert i de l'alternatiu, que si carnivals i festes de solsticis, que si concerts a tota hora i exposicions i un cinema molt petit i tertúlies i els del forn de la cooperativa repartint croissants a la matinada a tots els noctàmbuls del cafè. No m'avorria mai, ni de nit ni de dia.

I altre cop un període de pena i abandó, que sortosament es va acabar amb el toc de trompeta de l'esmolet Pep, convocant la revolta dels rebels que no em volien deixar morir. I ara sí i ara també, una programació itinerant m'ha mantingut viu. Després, l'eufòria de sentir de nou tremolar els fonaments i contemplar els obrers fent-me un vestit nou... i de cop, la gran pena del noi que hi va deixar la pell. I la tristesa retorna i torno a hivernar, fent bivac al local sense sostre.

Però ara que me n'adono ja no estic trist. Parlant amb vosaltres m'he tornat a animar i m'ha pujat de nou l'autoestima i l'esperança, perquè sé que molta gent confia que tornaré a estar content perquè tots els homes i dones abnegats que han penecat de valent aquests darrers anys, faran que la font de vida de l'Odèon torni a brollar i tota la població pugui beure de nou d'una de les coses imprescindibles per sentir-se viu, tan bàsica com l'aire o la mateixa aigua: la cultura.

Amics, espero que la propera carta que us enviï sigui per convocar-vos a la tercera obertura de la meua llar. Una abraçada del Follet de l'Odèon.

Jaume Bernadet Munné
“Jaumet de Comediants”
Gener 2017

A les fosques

L'Ajuntament és d'Esquerra

Però el seu nou projecte és del Centre